

[Christophersen.]

nemførelse. Det er klart, at den konkrete fordeling af besparelserne, der har fundet sted på udenrigsministeriets budgetter, har vi ikke haft lejlighed til at drøfte, hverken i finansudvalget eller i det politisk-økonomiske udvalg, men vi går ud fra, at det er ministeriets fornuftige skøn, der her er lagt til grund, og vi vil altså medvirke ved gennemførelsen af disse forslag.

Ud over de her nævnte konkrete ændringsforslag vil jeg godt lige gøre en bemærkning til de forslag til besparelser på visse konti på indenrigsministeriets budget, som er dukket op i regeringens ændringsforslag. Det drejer sig om tilskud, driftsudgifter til skoler for medicinsk personale og helbredelsesanstalter, og vi vil ikke afvise, at disse forslag kan være velbegrundede, men vi vil indtage den holdning, at da det ikke er et emne, der på noget tidspunkt har været drøftet, og som vi heller ikke har haft lejlighed til at få undersøgt, hverken i det politisk-økonomiske udvalg eller i finansudvalget, vil vi undlade at stemme om disse forslag. Deri ligger ikke nogen afstandtagen fra dem; der ligger blot det i vores holdning, at vi ikke mener, vi kan deltage i en afstemning, fordi vi mangler et rimeligt grundlag for en beslutningstagen.

Jeg skal så vende mig til den største post på regeringens liste over ændringsforslag, det drejer sig om dens forslag til en budgetreguleringskonto på 860 mill. kr. Vi er jo alle enige om, at det af budgettekniske grunde er nødvendigt at operere med en sådan konto, hvis man på finansloven ønsker at markere nogle besparelshensigter, som enten forudsætter en ændring af lovgivningen på en række punkter, eller hvor besparelserne skal fordeles på et meget stort antal enkeltkonti. Hvad vi savner i regeringens forslag, er en specifikation af disse 860 mill. kr. eller i hvert fald en fordeling af beløbet på hovedområder, sådan som det eksempelvis er sket i venstres og det radikale venstres forslag til en budgetreguleringskonto. Den eneste bemærkning, der overhovedet er givet til dette forslag fra regeringens side — et forslag, som dog udgør 85 pct. af regeringens samlede besparelsesplan — er følgende ganske korte sætning:

„Besparelser vil blive tilvejebragt dels

gennem lovforslag, dels ved andre foranstaltninger, hvorved dispositionsadgangen over bevillinger opført på finansloven begrænses“.

Det er en så rummelig bemærkning, en så intetsigende bemærkning, at jeg håber, at regeringen forstår, at den for os er aldeles utilstrækkelig, hvis vi skal medvirke til dette forslags gennemførelse. Vi må have noget mere at vide. Er det anlægsudgifter, er det driftstilskud, er det anlægslån, er det tilskud, eller hvad er det, det drejer sig om? Er det på socialministerens eller undervisningsministerens budget, eller er det på nogle helt andre ministeriers budgetter, disse beløb skal hentes? Det står der intet om i denne bemærkning, og hermed konstaterer vi, at regeringen er på, kan vi sige, et tilbagetog i forhold til sine oprindelige spareplaner, i hvert fald med hensyn til tydeligheden på det sproglige plan. Det er muligt, at indholdet er uændret, men så synes jeg, man skulle oplyse folketinget om det. I regeringspartiets tidligere spareplaner var det jo fornuftigvis anført, hvad det var for områder, man forventede kunne bidrage til denne budgetreguleringskonto. Derfor synes jeg, at økonomi- og budgetministeren skulle oplyse os om det i dag, hvis han er i stand til det.

Som følge af vores og regeringens forskellige opfattelse af, hvor store de samlede besparelser bør være i den nuværende situation, er der naturligvis også en forskel i det antal ændringsforslag, regeringen har stillet, og dem, vi har stillet sammen med det radikale venstre. Jeg vil gerne fremdrage et par af vores væsentlige forslag; det var jo netop dem, jeg sigtede til før, da jeg talte om specifikationen på budgetreguleringskontoen. Vi har foreslået en reguleringskonto på 1.333 mill. kr. Vi foreslår for det første en begrænsning af den statslige bygge- og anlægsvirksomhed med 285 mill. kr. Det er en besparelse, som vi under udvalgsdrøftelserne fik et indtryk af at også regeringen i og for sig mente var sagligt velbegrundet; det var en beløbsstørrelse, der var acceptabel. Vel, det betød, at en række igangsatte projekter måtte udsættes, men det var noget, som lod sig administrere. Og det er jo et forslag, som vi har fremsat netop, fordi det kan føre til den begrænsning i det offentlige ressour-